

Az ajándékozás hava következik, halleluja! Úgy döntöttünk itt az uhápontrónál néhányan, akik éppen nem vagyunk szabadságon, hogy megajándékozunk benneteket egy-egy ajándékos gondolattal. Fogadjátok szeretettel! Ha nem tetszik, legalább tegyétek magatokat, hogy örültök neki!

Veronika: Balogh Öcsi akarok lenni

Három nappal ezelőtt még ajándékozás ellenes kampányt indítottam volna, most már ezt is fölöslegesnek látom, találtam egy jobb megoldást helyette. Talán. Fölszemes bosszankodni amiatt, hogy halottak napja után már rögtön karácsonyi zene szól a boltokban, és sorban állnak az emberek, hogy megvehessék azt a sok csillogó sz@rt, ami jövőre megporosodik, vagy kifogy belőle az elem. Vegyék meg, ha nekik jólesik, jót tesz a 8 százalékos növekedést mutató román gazdaságnak.

Én azt hiszem, szeretnék most ebből kimaradni, ha lehet. Nem tüntetésszerűen, bojkottálva a karácsonyi vásárokat, csak úgy. Ha lennék elég tökös, akkor azt mondanám a szeretteimnek: idén nem kaptok tőlem semmi ajándékot, csak egy órát. Nem okosórát, vagy ébresztőt. **Hanem 60 percet, vagy akár 120-at. Amit csak úgy eltölthetünk, amivel akarunk. Ülhetünk is egymás mellett csendben, focizhatunk, nézhetünk filmet, sétáltathatunk kutyát, ihatunk alkoholt, csinálhatunk bármit. Legyünk együtt, csak úgy. És élvezzük. Hedonista módon pazaroljuk el azt az időt egymásra.**

Volt egy magyar film a gyermekkoromban, amit többször is vetítettek, azt hiszem a Duna tévében. Már akkor is retrónak számított, de volt benne játékosság, humor és egy kis filozófia is, nem volt unalmas. Hahó, Öcsi! volt a címe.

Balogh Öcsi, a főszereplő egy 5-6 éves kislány, akire megharagszik az apukája, ezért bezárják a fürdőszobába. Egyedül. Pedig ő inkább társaságra és figyelemre vágyik, arra, hogy foglalkozzanak vele. Ezt nagyon édesen próbálja a környezete tudtára adni, de nekik sajnos nem jön át az üzenet.

Amíg Öcsi a fogságban sínylődik, megjelenik két mesebeli manó, hogy segítsenek neki. Itt derül ki, hogy Öcsi szüleinek sosincs elég ideje, ezért a kislány (azt hiszem, a manók szöktetik meg valahogy) elindul, hogy időt találjon a családjának.

Kérdezősködik az utcán is, de az embereknek (felnőtteknek) fogalmuk sincs, hogy hol van, és hová lesz az idejük. Öcsinek az Óperencián túl kell mennie, ahol a hétfejű sárkány őrzi az időt. A sárkányt persze legyőzi, meg egyéb hőstetteket hajt végre, de nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy ez a film 1971-ben készült, mindjárt ötven éve. **Kétlem, hogy azóta javult volna az idő-helyzet.**

Én szeretnék egy kicsit
Balogh Öcsi lenni, és megszerezni az időnkét az azóta már ki tudja hány fejű sárkánytól.

Katona: A könyv, mint konzerv(atív ajándék)

Az adok-kapok sportos kifejezés, de az ajándékozásban is ez működik szerintem – s ha nagyon belemegyünk, akkor az egész életben: amennyit beleteszel, annyit kapsz vissza. Szóval szerintem nem olyan, mint a kolozsvári Caritas a kilencvenes években. Ahogy Háromszéken mondták annakidején: „**Kárítász magadnak egy lájt, béhozod, s nyócat kapsz hállyibá!**” Onnan csak akkor kaptál vissza, ha „kohoólozsvári” voltál vagy protekciósan a lista elejére tettek.

Ajándékozásban konzervatív vagyok, gyakorlatilag szinte mindig könyveket veszek – de bevallom, hogy azt is szeretek a legjobban kapni. Na jó, ruhákat, cipőket, kiegészítőket és sportcuccokat is. :) Néha órákig szöszölök a könyvesboltokban, hogy mindenkinek kiválasszam a szerintem megfelelőt – és nem, nem azért veszem meg nekik, hogy később kölcsönkérjem! Tudom, hogy mit olvasnak, vagy mit olvasnának szívesen és afelé igazodom a vásárlásnál-ajándékozásnál. Tény az is, hogy kapni is könyvet szeretek, már volt arra is példa

nem egyszer, hogy ismerőseim összepusmogtak a feleségemmel arról, hogy szerintem melyik könyvet szeretném, vagy hogy az már megvan-e...

A friss könyv illata olyan, mint egy jó ebéd vagy sütemény illata a konyhában vagy az étteremben – tehát az ajándéknál a „szagsáv” is fontos. Gondoljanak csak bele, egy új ruhát, egy frissen felnyitott palackból kitöltött bort, vagy egy ajándékba kapott kölyökkutyát, bútort vagy pálinkafőző edényt is megszagol az ember vagy a gyermek. **Akkor a könyvet meg miért ne szagolnánk meg?**

A könyv állandó, megmarad, szerintem soha nem megy ki divatból, olvasni mindig menő volt és az is lesz. A karácsonyfa alatt szerintem jól néz ki a könyv. A könyvespolcon is, mint betűkonzerv. **De főleg a kézben. Kinyitva.**

Ufó: A kötelező ajándékozás törvénye

Edit felvetette, félig komolyan, hogy kellene írunk egyet arról, hogyan kell örülni a karácsonyi ajándéknak. Erre Verácska begyúrte homlokát és összetolta szemöldökét: inkább egy ajándékellenes anyagot kellene írni. Igen, én is így érzem. Így is. Meg nem is.

Gyerekkorom óta teher nekem az ajándékozás. Egész pontosan annak a kötelező vagy elvárt formája. Mert vannak olyan pillanatok, amikor tudom, hogy valaki valamire nagyon vágyik, vagy úgy érzem, hogy valaki ennek vagy annak nagyon örülne, na, akkor tényleg szívesen ajándékozok. **De az, amikor közeledik egy ünnep, s a másiknak valamit kellene venni, mert úgy illik, s purcom nincs, hogy mit vegyek, na, az aztán semmi örömet nem okoz nekem.**

Jó, gyerekkorunkban még nem volt annyira baj, mert semmit nem lehetett kapni, s akkor az ember kapott szülinapjára húsz Pjotruskát, mert abban az évben éppen azt a könyvet lehetett megkapni a könyvesüzletben. De amint a választék nőtt, a választás is egyre nehezebb és elviselhetetlenebb lett.

Már jócskán felnőttem voltam, amikor kiderült számomra, talán épp Edit magyarázta el, hogy a szeretetnyelvben kell keresni a rejtély nyitját. Mindenkinek más a szeretetnyelve, öt féle szeretetnyelv van: elismerő szavak, minőségi idő, ajándékozás, szívességek, testi érintés. Mindenki másnak örül, mindenki mással próbál meg másnak örömet szerezni, s van, akinek a szeretetnyelve az ajándékozás. Nekem nem az, ebben biztos vagyok. És ezért minden szülinap, Mikulás, karácsony meg akármi egy szenvedés. Nekem, és az emberek 70-80 százalékának legalább. Szóval nem kell nagyon meglepődnöd, ha neked sem az a legnagyobb

öröm az életemben.

Amilyen idők járnak, elmondom, mit várok most karácsonyra ajándéknak: a kötelező ajándékozás törvényét. Elfogadhatna a parlament egy olyan törvényt, ami mindenkit kötelez arra, hogy a legfőbb ünnepeken kötelezően ajándékozzon, és örüljön az ajándékának. Nyilván, a mi érdekünkben tenné ezt, és gyerekeink érdekében, meg a közösség érdekében. **Mert biza, vannak már olyan szülők, akik karácsonyra nem vásárolnak egy nagy punga színes, éneklő műanyag vacakot gyereküknek, és vannak olyan párok is, akik Valentin-napra csak egy puszit adnak egymásnak, nem akarnak semmi értékeset vásárolni.**

Az ilyen antiszociális eseteket, akik veszélyeztetik a közösség mindennapi nyugalját, nem kellene közösségbe engedni, ezért ünnepek után csak úgy mehetnének vissza dolgozni, hogy bemutatják a számlákat. Akik elmulasztottak élni törvény által kötelező állampolgári jogaikkal, azokat azonnal kötelesek jelenteni a feljebbvalói a hatóságoknak, ellenkező esetben a törvény büntetést ró ki rájuk. A törvény a gazdaság élénkítését és a szociális kapcsolatháló megjavítását célozza, módszertanát utólag fogja kidolgozni a szaktárca. Ma terjesztettük be, a szenátus ma éjszaka megszavazza, holnap a képviselőház, Mikulásra már meg is jelenhet a Hivatalos közlönyben. **Ha nem sikerül tartani ezt az ütemtervet, akkor sürgősségi kormányrendelettel lesz elfogadtatva.**

Hajrá!